

Smule om denne med den svenske Student, om den end fik en langt mindre tragisk Udgang.«

Og i sin Bestræbelse for at være underholdende fortalte han nu om en af sine Venner, der engang paa Hjemvejen fra en Skovtur havde gjort sig til af sin uovervindelige Styrke og blandt andet tilbuddt at løbe den sidste halve Mil ved Siden af Vognen med en af de andre Deltagere paa sin Ryg. I høj Grad oplivet, som hele Selskabet havde været, havde man tilsidst taget ham paa Ordet og gjort Anstalter til en regelret Væddekamp. Da det kom til Stykket, opgav han dog at have nogen paa sin Ryg men forpligtede sig til Gengæld til at være ved Bestemmelsesstedet fem Minutter før Vognen, der var forspændt med et Par udslidte Vognmandshest. Ogsaa herom var man tilsidst bleven enig. Men næppe havde han løbet fem Minutter og var begyndt at blive varm, før han standsede og højtideligt erklærede ikke at ville løbe mere, fordi »det var Synd for Hestene«. Hvorpaa han — ganske rørt over sig selv — og med adskillige træffende Bemærkninger om det moralsk forkastelige i at misbruge de Umælende atter var stegen tilvogns.

Fortællingen gjorde Lykke. Damerne lo, og Philip Salomon vendte sig om og sagde:

»Dersom den Mand endnu lever, vil jeg som Bestyrelsesmedlem i Foreningen til Dyrenes Beskyttelse indstille ham til et Hædersdiplom.«